

Arrest

nr. 172 676 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2016, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. HERMANS *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 augustus 2015 en hebben zich vluchteling verklaard op 14 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 6 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 9 februari 2016.

1.3. Op 24 februari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 26 februari 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Inzake S.R.A.A.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soennitische Arabier. U bent geboren op 8 februari 1976 in de wijk al Shuala te Bagdad waar u even gewoond heeft. Nadien verhuisde uw familie achtereenvolgens naar de wijken Ghazaliya en Kadhimiya, tevens te Bagdad. U liep scholing tot het zesde leerjaar. Van 1994 tot 1997 voltuigde u uw legerdienst in Mosul als soldaat bij de gepantserde legerdivisie 10, eenheid 27. Uw concrete taken bestonden uit het bewaken van de eenheid. Na uw legerdienst was uw werkzaam in de bouwsector, net als uw broer H.(...). Op 13 april 1999 bent u wettelijk gehuwd met mevrouw S.(...) S.(...) M.(...) A.(...) (CG 15/20302B) die zelf een sjiiitische moslima is. Samen hebben jullie drie kinderen: twee dochters S.(...) en R.(...) en één zoon Y.(...). Samen met uw echtgenote woonde u aanvankelijk gedurende één jaar bij uw ouders in Kadhimiya tot jullie in het jaar 2000 verhuisden naar de wijk al Washash te Bagdad. Omdat de eigenaar van jullie huurhuis zijn huis opeiste en het huis te klein werd voor jullie trokken jullie in 2003, omstreeks de val van het regime, naar de wijk al Tobchi (ook wel de wijk al Salam genoemd). U heeft Irak nooit verlaten, behalve op toeristische uitstap met het hele gezin naar Turkije in juli 2014.

Bij gebrek aan voldoende opdrachten in de bouwsector huurde en opende u in mei 2013 een kledingwinkel voor (jonge)mannen op de markt van uw wijk Tobchi te Bagdad. Samen met uw broer H.(...), die op dat moment bij u thuis woonde, werkte u dagelijks samen of alleen in of voor deze winkel. Op 25 mei 2015 kwamen rond 19u twee voor u onbekende personen bij u in de winkel langs. Zij vroegen of u de eigenaar van de winkel was en u bevestigde. Zij stelden u enkele algemene vragen over de winkel zelf en maakten u vervolgens duidelijk dat u hen maandelijks 500.000 Iraakse dinar te betalen als steun voor "de weerstand", voor "de groeperingen die vechten". U weigerde en legde uit waarom u hen zoveel geld niet kon betalen. Zij vertrokken maar raadden u aan om ernstig over hun eis na te denken. Om 21u kwam ook uw broer in de winkel aan. U legde hem uit wat er gebeurd was en hij steunde u in uw beslissing om niet in te gaan op deze geldelijke eis. De volgende dag sprak u met H.(...) a.(...) B.(...), een winkelhouder uit de buurt over de kwestie toen hij u vroeg wat er gebeurd was. Op 7 juni 2015 vertrok u 's morgens met uw broer H.(...) om de winkel te openen. Onder de poort van de winkel lag een dreigbrief die aan u gericht werd en afkomstig was van de sjiiitische militie Asaab Ahl al Haq (AAH). Omdat u als soenniet niet met hen wilde samenwerken, werd u aangemaand om uw winkel, en bij uitbreiding uw district, te verlaten. Niet lang daarna keerde u naar uw huis terug waar u uw echtgenote van de dreigbrief op de hoogte bracht. Uit voorzorg bleef u ook de daaropvolgende dag nog thuis. Op 9 juni 2015 kreeg u omstreeks 930 een telefoon van een beenhouwer uit de buurt, A.(...) A.(...), die u vertelde dat u onmiddellijk naar uw winkel diende te komen. Waarom vertelde hij u niet. U deed zoals hij u opdroeg, ging naar uw winkel en ontdekte daar het levenloze lichaam van uw broer H.(...). Van A.(...) A.(...), H.(...) a.(...) B.(...) en nog een derde winkeleigenaar uit de buurt vernam u dat twee onbekende personen die morgen uit een zwarte BMW zonder nummerplaat waren gestapt, de winkel binnengingen en uw broer hebben gedood. U reageerde zeer emotioneel, belde enkele familieleden op en verwittigde uw echtgenote met de boodschap dat zij met de kinderen naar uw moeder in Ghazaliya, Bagdad diende te gaan. De politie voerde ter plaatse een onderzoek uit en bracht het lichaam van uw broer vervolgens naar de lijkschouwer. Zelf liep u meteen naar huis om uw eigen auto op te halen. U volgde de politie naar de lijkschouwer en moest nadien uw verklaringen afleggen op het politiekantoor van al Salaam. Daar hadden enkele van uw familieleden zich bij wijze van steun verzameld. U vertelde aan de politieman over de telefoon die u 's morgens kreeg, over de dreigbrief van 7 juni 2015 en over het bezoek van de twee mannen met de geldeis op 25 mei 2015. Alles werd door de politieman neergeschreven behalve het bezoek van de twee mannen op 25 mei 2015. Samen met uw familieleden, haalde u daarna het lichaam van uw broer bij de lijkschouwer op. Uit de autopsie was gebleken dat uw broer door enkele kogels zowel in zijn borstkas als hoofd was geraakt. Jullie keerden tenslotte allemaal samen naar het huis van uw moeder in Ghazaliya, Bagdad terug waar de rouwperiode begon.

Op 1 juli 2015 zaten jullie rond 14u met de hele familie bijeen toen een onbekende persoon u telefoneerde op uw GSM. Allereerst vroeg hij of u "S.(...)" was. U bevestigde. Daarop zei hij u dat het nu de beurt was aan u en aan uw zoon. U vroeg hem wie hij was. Hij vertelde u dat u dat nog wel zou te weten gekomen en haakte in. Uw broer die u had gevraagd wat het probleem was, telefoneerde meteen naar het laatste oproepnummer terug maar het betrokken nummer bleek intussen afgesloten. Omwille van deze dreigtelefoon verliet u het huis van uw moeder. Daarna verbleef u bij verschillende familieleden die zich allemaal eveneens in Ghazaliya, Bagdad bevonden. Uw echtgenote en de kinderen

verhuisden vanaf 1 juli 2015 naar het huis van haar moeder in Bayaa waar zij tot op de dag van jullie vertrek uit Irak gebleven zijn.

Op 29 juli 2015 vlogen jullie samen op legale wijze vanuit Bagdad, Irak naar Istanbul, Turkije. Eén dag later maakten jullie vanuit Izmir, Turkije op illegale wijze per boot de oversteek naar Griekenland. Via verschillende voor u onbekende landen reisden jullie naar België waar jullie uiteindelijk op 13 augustus 2015 zijn aangekomen. Daags nadien vroegen jullie asiel aan omwille van bovenstaande redenen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele paspoort, de originele paspoorten van uw echtgenote en drie kinderen, uw originele identiteitskaart, de originele identiteitskaarten van uw echtgenote en drie kinderen, uw originele woonstkaart, uw originele rantsoenkaart, uw originele huwelijksakte, uw originele nationaliteitsbewijs, de originele nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en drie kinderen, uw originele rijbewijs, een originele dreigbrief van AAH, de originele overlijdensakte van uw broer H.(...), een origineel politieverlag d.d. 9 juni 2015, een originele doorverwijzingsbrief naar de onderzoeksrechter d.d. 11 juni 2015 en een originele enveloppe van DHL.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus.

U vreest samen met uw zoon te zullen worden gedood door de sjiitische militie AAH omdat u er als soenniet aan verzaakte met hen samen te werken door hen een maandelijkse geldsom te betalen. . Dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt persoonlijk te worden geviséerd in Irak door de militie AAH en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de door u geschetste gang van zaken op tal van punten - klein en groot - verschilt met de verklaringen die uw echtgenote hierover op de zetel van het CGVS heeft afgelegd.

Om te beginnen beweert u dat u uw echtgenote slechts na de dood van uw broer H.(...) op 9 juni 2015 heeft ingelicht over het bezoek van de twee onbekende mannen aan uw winkel op 25 mei 2015. Op dat moment bevonden jullie zich beiden bij uw familie in Ghazaliya, Bagdad, bevestigd u. Met uw broer H.(...) had u afgesproken dit bezoek aan niemand te vertellen om niemand onnodig ongerust te maken (CGVS man, pp.24-25). Daarentegen stelt uw echtgenote dat u haar reeds op 7 juni 2015 vertelde over wat er op 25 mei 2015 gebeurd was (CGVS vrouw, p.14). Op dat moment verbleven jullie echter nog steeds in jullie eigen huis in Tobchi, Bagdad. Daarnaast verklaart u dat u na het ontvangen van de dreigbrief op 7 juni 2015, nvdr. op 8 juni 2015, niet meer naar uw winkel bent teruggekeerd. Niet alleen raadde uw broer u aan omwille van de dreigbrief een paar dagen te wachten vooraleer opnieuw van start te gaan, hij ging er volgens u ook niet mee akkoord dat u al meteen naar de winkel zou terugkeren. Gevraagd naar wat u op 8 juni 2015 verder nog allemaal heeft gedaan, beweert u niets te hebben gedaan. Doorgevraagd waar en bij wie u zich toen bevond, stelt u dat u gewoon thuis bij uw echtgenote en kinderen bent gebleven (CGVS man, p.25 & pp.37-38). In tegenstelling tot wat u hierover uiteenzette, beweert uw echtgenote echter dat u de dag na het ontvangen van de dreigbrief wél opnieuw naar de winkel terugkeerde. Volgens haar bent u op 8 juni 2015 om 10u naar de winkel vertrokken, bent u samen met uw broer H.(...) rond 12u naar huis gekomen voor de lunch en keerden jullie nadien van 16u tot 19u naar de winkel terug. Uw echtgenote benadrukt aldus dat u op 8 juni 2015 terug aan het werk ging in de winkel, al ware het veel korter dan anders. Haar gevraagd hoe het komt dat u toch besloot om naar de winkel terug te keren de volgende dag, verrast zij door te stellen dat uw broer H.(...) u ervan had overtuigd om de winkel open te doen, om jullie werk verder te zetten en jullie niet door angst te laten leiden (CGVS vrouw, p.18). Dat jullie versies over zowel uw reactie op het ontvangen van de dreigbrief alsook de reactie van uw broer zo uiteenlopen, is niet in het minst opmerkelijk te noemen.

Ook jullie verklaringen over een belangrijk detail inzake de moord op uw broer H.(...) lopen in belangrijke mate uiteen. Zo geeft u te kennen dat uw broer in de winkel meermaals was beschoten met een geluiddempend pistool. Geïnformeerd naar hoe u dat weet, verklaart u dat niemand iets had gehoord, dat er geen enkele kogel werd gehoord (CGVS man, p.27). Daartegenover laat uw echtgenote zich nochtans ontvallen dat winkeleigenaars uit de buurt schoten hadden gehoord. Gepolst naar hoe zij dit had vernomen, stelt uw echtgenote dat zij u tegen uw familie hoorde vertellen wat de

winkeleigenaars u allemaal over de moord op uw broer H.(...) hadden meegedeeld (CGVS vrouw, p.19). Wederom doen deze weinig eenduidige verklaringen vraagtekens rijzen bij de oprechtheid van jullie asieltrelaas. Voorts haalt u aan dat u op 1 juli 2015 in het bijzijn van uw familie uw GSM opnam. Een voor u onbekende man vroeg u of u S.(...) was en u bevestigde dit. Hij vertelde u vervolgens dat het nu de beurt was aan u en uw zoon. Daarop verklaart u dat u deze onbekende man vroeg wie hij was, waarop hij u antwoordde dat u dat wel ging weten. Vervolgens beëindigde hij het telefoongesprek. Uw broer vroeg u wat het probleem juist was en telefoneerde daarna terug naar het laatste oproepnummer hetgeen reeds afgesloten bleek te zijn. Gevraagd of uw echtgenote op de hoogte was van deze dreigtelefoon, antwoordt u dat zij erbij was toen u werd opgebeld en dat zij heeft gehoord wat u deze onbekende man antwoordde (CGVS man, p.35). Uw beschrijving van het telefoongesprek strookt echter niet met wat uw echtgenote hierover vertelde op de zetel van het CGVS. Gepeild naar wat er precies gebeurde op 1 juli 2015 beweert zij dat u werd opgebeld door een onbekende persoon die u zei dat het de beurt was aan u en uw zoon. Anders dan wat u hierover verklaarde, stelt uw echtgenote dat er niet meer dan dat werd gezegd aan de telefoon. Gevraagd of u zelf nog gereageerd heeft op deze anonieme boodschap, verklaart zij daarenboven dat de onbekende man u geen tijd heeft gegeven om iets te zeggen, dat uw broer meteen de telefoon heeft genomen om de onbekende beller terug te bellen maar dat het betrokken nummer reeds was afgesloten (CGVS vrouw, p.24). Het feit dat jullie ook met betrekking tot de dreigtelefoon d.d. 1 juli 2015 geen coherente verklaringen kunnen afleggen, komt uw geloofwaardigheid andermaal niet ten goede.

Bijkomend verklaart u dat u, die zich sedert 1 juli 2015 12 à 13 keer binnen de wijk Ghazaliya, Bagdad zou verplaatst hebben van het ene familielid naar het andere, uw echtgenote en kinderen, die op dat moment bij haar familie in de wijk Bayaa, Bagdad verbleven niet meer gezien heeft tot aan jullie vertrek vanop de luchthaven te Bagdad op 29 juli 2015. Waar het contact zich volgens u beperkte tot louter telefonisch contact (CGVS man, p.14 & p.39), geeft uw echtgenote echter aan dat jullie elkaar in de periode vanaf 1 juli 2015 tot aan jullie vertrek nog tweemaal gezien hebben. Ongeveer één week nadat jullie het huis van uw moeder in Ghazaliya, Bagdad hadden verlaten, kwam u volgens haar een eerste maal op bezoek. Vijf of zes dagen voor jullie vertrek op 29 juli 2015 kwam u volgens haar nog een tweede maal bij hen op bezoek. Uit haar verklaringen op het CGVS blijkt dat u telkens zo'n twee à drie uren zou gebleven zijn (CGVS vrouw, p.7).

Tenslotte leggen jullie ook afwijkende verklaringen af met betrekking tot andere personen die gelijkaardige problemen zouden hebben gekend. Enerzijds antwoordt u, driemaal gevraagd of u hetzij andere personen, hetzij andere (soennitische) winkeliers kende met dezelfde problemen als u, op ontkennende wijze. U vergoelijkt dat er veel mensen vermoord worden maar dat het niet duidelijk is waarom en dat niemand durft te vragen waarom. U laat louter de naam J.(...) vallen, een andere soenniet uit de buurt die voedselrantsoenkaarten verdeelt. Geenszins maakt u echter melding van het feit dat hij eender welke problemen zou hebben gekend (CGVS man, p.36). Anderzijds maakt uw echtgenote, geïnformeerd naar de gebeurtenissen op 7 juni 2015, evenwel spontaan gewag van andere winkels uit de wijk Tobchi die gedwongen worden om de sjiitische militie van AAH te betalen. Gevraagd over welke winkels het juist gaat, vertelt zij het niet te weten. Zij voegt echter toe dat de aangrenzende winkels u hebben verteld dat er een paar winkeliers waren die ook aan deze militie betaalden (CGVS vrouw, pp.15-16). Dat jullie zich tegenspreken over niet één maar meerdere, zowel gedetailleerde als belangrijke elementen uit jullie vluchtrelaas doet ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van het door jullie vluchtrelaas en de ingeroepen asielmotieven.

Het weinig geloofwaardige karakter van de door u aangehaalde asielmotieven wordt vervolgens nog onderstreept door de vaagheid van jullie beider verklaringen en de lakse houding die daarbij gepaard gaat.

Zo kunnen zowel u als uw echtgenote slechts bijzonder weinig informatie verschaffen over de omstandigheden waarin uw broer H.(...) op 9 juni 2015 werd gedood. Zelf komt u niet verder dan te stellen dat twee onbekende personen uit een zwarte BMW zonder nummerplaat stapten, uw broer tussen 9u en 930u in de winkel vermoord hebben met een geluiddempend wapen en vervolgens zijn vertrokken. Hiervan werd u op de hoogte gebracht door drie winkeliers uit de buurt, A.(...) A.(...), H.(...) a.(...) B.(...) en nog een zekere A.(...). Wie die twee daders waren of hoe zij er precies uit zagen, weet u niet te zeggen. Ook de tijdsperiode tussen het binnengaan van deze twee personen in de winkel en de beschieting van uw broer is u onduidelijk. Evenmin heeft u er weet van of aan de beschieting van uw broer enige discussie voorafging of niet. Op de vraag of er nog andere personen in de wagen zaten, moet u het antwoord eveneens schuldig blijven. Of dat er op dat moment nog omstaanders op straat aanwezig waren, weet u net zo min. Gevraagd hoeveel schoten er uiteindelijk gelost werden, gokt

u drie à vier maar geeft u andermaal toe het niet precies te weten. U geeft aan dat het in het rapport van de lijkschouwing staat vermeld maar dat u het niet wist te onthouden. Ook over het uiteindelijke vertrek van deze onbekende daders – In welke richting zijn ze vertrokken? Is er verder nog iets gebeurd? - weet u niets meer toe te voegen. Op de vraag of u zich ooit geïnformeerd heeft naar al deze zaken, stelt u van niet. U vergoelijkt dat – zelfs moesten mensen weten wie de dader was – niemand het zou durven vertellen en zodoende zijn leven zou riskeren. Voorgespiegeld dat de drie winkeliers u toch reeds details hadden gegeven over de betrokken wagen, het aantal daders etc. en u bijgevolg toch bij hen had kunnen proberen meer informatie te bekomen over de moord op uw broer, herhaalt u dat u het niemand heeft gevraagd en dat A.(...) A.(...) u niet meer vertelde dan wat u reeds aanhaalde. U benadrukt dat uw broer vermoord werd en de zaak daar voor u eindigt (CGVS man, pp.25-28). Redelijkerwijze kan er nochtans van worden uitgegaan dat u zich zou interesseren in de precieze omstandigheden waarin uw broer H.(...) gedood werd, te meer omdat zijn dood in direct verband staat met uw persoonlijke problemen in Irak. Dat u niet meer moeite zou hebben gedaan om via anderen meer te weten te komen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees.

Hierbij aansluitend is ook uw echtgenote bijzonder slecht op de hoogte van de omstandigheden waarin uw broer gedood werd. Gevraagd naar het bestaan van ooggetuigen van de moord op uw broer, beweert zij louter dat u van naburige winkeliers had vernomen dat zij een BMW zonder nummerplaat hadden gezien die naar uw winkel was gekomen en dat zij schoten hoorden. Gevraagd hoe zij deze details had vergaard, stelt uw echtgenote dat zij deze elementen zelf van u vernomen toen u deze informatie aan uw familie gaf. Zelf zou zij hierover nooit andere details aan u hebben gevraagd omdat de situatie te pijnlijk was. Hoeveel daders er waren, weet zij niet. Hoeveel schoten er werden gelost, is haar evenmin duidelijk (CGVS vrouw, pp.18-19). Gepolst naar de precieze verwondingen van uw broer H.(...), verwijst zij alleen naar zijn hoofd en niet naar zijn borstkas (CGVS vrouw, p.21). Niet alleen spreekt zij u tegen wat betreft de hoorbaarheid van de geweerschoten (zie boven), ook is haar beknopte weergave van de feiten frappant aangezien u wel degelijk nog over enkele andere details op de hoogte bent, met name het aantal daders, het aantal schoten en de kleur van de wagen. Voorgelegd dat het toch logisch lijkt dat zij u daar meer details over zou gevraagd hebben, argumenteert uw echtgenote dat dat niets aan de zaak zou veranderen, dat uw broer gedood was en dat zij u de spanningen, pijn en stress die zulke vragen zouden veroorzaken, wilde besparen (CGVS vrouw, pp.19-20). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Redelijkerwijze kan immers verwacht worden dat uw echtgenote over dezelfde informatie als u zou beschikken of zich hierover bij zou informeren, niet in het minst in het kader van jullie asielprocedure waarin het aan jullie is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Tot slot gepolst of u zich op eender welk moment achteraf nog bij iemand heeft geïnformeerd over uw eigen situatie, stelt u wederom van niet. U vraagt zich af waarom en bij wie u zich zou moeten informeren. Aan het begin van het gehoor op het CGVS laat u zich ontvallen dat u er zelfs niet met uw moeder over wilde spreken omdat u haar dit wilde doen vergeten (CGVS man, p.19 & p.36). Dat u zich evenmin nog heeft geïnformeerd over het verdere verloop van uw problemen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees omdat dit u nochtans essentiële informatie zou kunnen opleveren teneinde de ernst van uw problemen en de risico's die u mogelijks loopt ingeval van een eventuele terugkeer correct in te schatten.

Rekening houdend met het geheel van voorgaande bevindingen dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de VLuchtlingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van art 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art 48/4 §2 a) en b) Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Uw originele paspoort, de originele paspoorten van uw echtgenote en drie kinderen, uw originele identiteitskaart, de originele identiteitskaarten van uw echtgenote en drie kinderen, uw originele woonstkaart, uw originele rantsoenkaart, uw originele huwelijksakte, uw originele nationaliteitsbewijs, de originele nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en drie kinderen, en uw originele rijbewijs hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens, uw herkomst en de persoonsgegevens van uw gezinsleden. Deze gegevens staan op zich niet ter discussie doch hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De omslag van DHL toont voorts enkel aan dat u post vanuit Irak heeft ontvangen, niets meer en niets minder. Ook de originele dreigbrief van AAH, de originele overlijdensakte van uw broer H.(...), een

origineel politieverlag d.d. 9 juni 2015, een originele doorverwijzingsbrief naar de onderzoeksrechter d.d. 11 juni 2015 kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien documenten neergelegd in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zich niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat Iraakse documenten sowieso slechts een relatieve bewijswaarde hebben, temeer daar uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat alle documenten in Irak tegen betaling kunnen verkregen worden. Een kopie van deze informatie werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd.

Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder

zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In hoofde van uw echtgenote, A.(...) S.(...) S.(...) M.(...) (CG 15/20302B) werd door de Commissarisgeneraal eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Inzake S.S.M.A.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een Arabische sjiiitische moslima. U bent geboren op 30 april 1983 te Bagdad waar u samen met uw ouders in de wijk Bayaa heeft gewoond. U genoot scholing tot het derde middelbaar. U was steeds huisvrouw en heeft nooit enig officieel beroep

uitgeoefend in Irak. Op 13 april 1999 bent u wettelijk gehuwd met de heer S.(...) R.(...) A.(...) A.(...) (CG 15/20302) die zelf een soennitische moslim is. Samen hebben jullie drie kinderen: twee dochters S.(...) en R.(...) en één zoon Y.(...). Samen met uw echtgenoot woonde u aanvankelijk gedurende één jaar bij uw schoonouders in Kadhimiya, Bagdad tot jullie in het jaar 2000 verhuisden naar de wijk al Washash te Bagdad. In 2003 omstreeks de val van het regime zijn jullie uitgeweken naar de wijk al Tobshi (ook wel de wijk al Salam genoemd), Bagdad. Uw problemen in Irak houden verband met de problemen die uw echtgenoot als soennitische winkelier kende met de sjiiitische militie Asaeb Ahl Al Haq (AAH). Op 25 mei 2015 kwamen twee onbekende mannen in zijn winkel langs met de eis om maandelijks 500.000 Iraakse dinar te betalen als steun voor "de weerstand". Uw echtgenoot weigerde. Op 7 juni 2015 ontving hij een dreigbrief, afkomstig van AAH, in de winkel waarin werd aangemaand om zijn winkel, en bij uitbreiding het district, te verlaten. Net als op 8 juni 2015 was uw echtgenoot ook op 9 juni 2015 van plan om te gaan werken in de winkel, zij het iets later dan gewoonlijk wegens andere afspraken. Rond 9.30u kreeg hij een telefoon van een bevriende winkeleigenaar, A.(...) A.(...), die hem beviel onmiddellijk naar de winkel te komen. Eens aangekomen bleek dat uw schoonbroer H.(...) werd gedood door onbekenden. Uw echtgenoot telefoneerde u onmiddellijk met de boodschap samen met de kinderen naar zijn moeder in Ghazaliya, Bagdad te vertrekken waar uw echtgenoot zich later op de middag bij jullie heeft gevoegd. Op 1 juli 2015 kreeg uw echtgenoot rond 14u een oproep op zijn GSM van een onbekende man die hem zei dat hij en zijn zoon nu aan de beurt waren. Meteen werd de oproep beëindigd. Eén van uw schoonbroers deed vervolgens een poging om dit laatste oproepnummer terug te bellen maar het nummer was reeds afgesloten. Omwille van deze dreigtelefoon verlieten zowel u, de kinderen als uw echtgenoot het huis van uw schoonmoeder. Zelf verbleef u, tot aan jullie vertrek uit Irak, samen met de kinderen vanaf 1 juli 2015 in het huis van uw moeder in de wijk Bayaa. Uw echtgenoot verbleef afwisselend bij verschillende familieleden in Ghazaliya, Bagdad. Op 29 juli 2015 vlogen jullie samen op legale wijze vanuit Bagdad, Irak naar Istanbul, Turkije. Eén dag later maakten jullie vanuit Izmir, Turkije op illegale wijze per boot de oversteek naar Griekenland. Via verschillende voor u onbekende landen reisden jullie naar België waar jullie uiteindelijk op 13 augustus 2015 zijn aangekomen. Daags nadien vroegen jullie asiel aan omwille van bovenstaande redenen.

U legde zelf geen eigen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag. U verwees wel naar de documenten die uw echtgenoot voorlegde bij zijn asielaanvraag, i.c. zijn origineel paspoort, de originele paspoorten van uzelf en de kinderen, zijn originele identiteitskaart, de originele identiteitskaarten van uzelf en drie kinderen, uw originele huwelijksakte, zijn originele nationaliteitsbewijs, de originele nationaliteitsbewijzen van uzelf en drie kinderen, een originele dreigbrief van AAH, de originele overlijdensakte van uw schoonbroer H.(...), een origineel politieverslag d.d. 9 juni 2015 en een originele doorverwijzingsbrief naar de onderzoeksrechter d.d. 11 juni 2015 en een originele DHL-omslag.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw echtgenoot S.(...) R.(...) A.(...) A.(...) (CG 15/20302). In hoofde van uw echtgenoot werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Gezien u zich volledig op dezelfde asielmotieven baseert als uw echtgenoot kan ook wat u betreft niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te koesteren. Daar u geen eigen asielmotieven heeft aangebracht kan in uw hoofde volstaan met een verwijzing naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot. Deze beslissing luidt als volgt :

" U vreest samen met uw zoon te zullen worden gedood door de sjiiitische militie AAH omdat u er als soenniet aan verzaakte met hen samen te werken door hen een maandelijkse geldsom te betalen. . Dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt persoonlijk te worden geviséerd in Irak door de militie AAH en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de door u geschetste gang van zaken op tal van punten - klein en groot - verschilt met de verklaringen die uw echtgenote hierover op de zetel van het CGVS heeft afgelegd.

Om te beginnen beweert u dat u uw echtgenote slechts na de dood van uw broer H.(...) op 9 juni 2015 heeft ingelicht over het bezoek van de twee onbekende mannen aan uw winkel op 25 mei 2015. Op dat moment bevonden jullie zich beiden bij uw familie in Ghazaliya, Bagdad, bevestigt u. Met uw broer H.(...) had u afgesproken dit bezoek aan niemand te vertellen om niemand onnodig ongerust te maken (CGVS man, pp.24-25). Daarentegen stelt uw echtgenote dat u haar reeds op 7 juni 2015 vertelde over wat er op 25 mei 2015 gebeurd was (CGVS vrouw, p.14). Op dat moment verbleven jullie echter nog steeds in jullie eigen huis in Tobchi, Bagdad. Daarnaast verklaart u dat u na het ontvangen van de dreigbrief op 7 juni 2015, nvdr. op 8 juni 2015, niet meer naar uw winkel bent teruggekeerd. Niet alleen raadde uw broer u aan omwille van de dreigbrief een paar dagen te wachten vooraleer opnieuw van start te gaan, hij ging er volgens u ook niet mee akkoord dat u al meteen naar de winkel zou terugkeren. Gevraagd naar wat u op 8 juni 2015 verder nog allemaal heeft gedaan, beweert u niets te hebben gedaan. Doorgevraagd waar en bij wie u zich toen bevond, stelt u dat u gewoon thuis bij uw echtgenote en kinderen bent gebleven (CGVS man, p.25 & pp.37-38). In tegenstelling tot wat u hierover uiteenzette, beweert uw echtgenote echter dat u de dag na het ontvangen van de dreigbrief wél opnieuw naar de winkel terugkeerde. Volgens haar bent u op 8 juni 2015 om 10u naar de winkel vertrokken, bent u samen met uw broer H.(...) rond 12u naar huis gekomen voor de lunch en keerden jullie nadien van 16u tot 19u naar de winkel terug. Uw echtgenote benadrukt aldus dat u op 8 juni 2015 terug aan het werk ging in de winkel, al ware het veel korter dan anders. Haar gevraagd hoe het komt dat u toch besloot om naar de winkel terug te keren de volgende dag, verrast zij door te stellen dat uw broer H.(...) u ervan had overtuigd om de winkel open te doen, om jullie werk verder te zetten en jullie niet door angst te laten leiden (CGVS vrouw, p.18). Dat jullie versies over zowel uw reactie op het ontvangen van de dreigbrief alsook de reactie van uw broer zo uiteenlopen, is niet in het minst opmerkelijk te noemen.

Ook jullie verklaringen over een belangrijk detail inzake de moord op uw broer H.(...) lopen in belangrijke mate uiteen. Zo geeft u te kennen dat uw broer in de winkel meermaals was beschoten met een geluiddempend pistool. Geïnformeerd naar hoe u dat weet, verklaart u dat niemand iets had gehoord, dat er geen enkele kogel werd gehoord (CGVS man, p.27). Daartegenover laat uw echtgenote zich nochtans ontvallen dat winkeleigenaars uit de buurt schoten hadden gehoord. Gepolst naar hoe zij dit had vernomen, stelt uw echtgenote dat zij u tegen uw familie hoorde vertellen wat de winkeleigenaars u allemaal over de moord op uw broer H.(...) hadden meegedeeld (CGVS vrouw, p.19). Wederom doen deze weinig eenduidige verklaringen vraagtekens rijzen bij de oprechtheid van jullie asielrelaas. Voorts haalt u aan dat u op 1 juli 2015 in het bijzijn van uw familie uw GSM opnam. Een voor u onbekende man vroeg u of u S.(...) was en u bevestigde dit. Hij vertelde u vervolgens dat het nu de beurt was aan u en uw zoon. Daarop verklaart u dat u deze onbekende man vroeg wie hij was, waarop hij u antwoordde dat u dat wel ging weten. Vervolgens beëindigde hij het telefoongesprek. Uw broer vroeg u wat het probleem juist was en telefoneerde daarna terug naar het laatste oproepnummer hetgeen reeds afgesloten bleek te zijn. Gevraagd of uw echtgenote op de hoogte was van deze dreigtelefoon, antwoordt u dat zij erbij was toen u werd opgebeld en dat zij heeft gehoord wat u deze onbekende man antwoordde (CGVS man, p.35). Uw beschrijving van het telefoongesprek strookt echter niet met wat uw echtgenote hierover vertelde op de zetel van het CGVS. Gepeild naar wat er precies gebeurde op 1 juli 2015 beweert zij dat u werd opgebeld door een onbekende persoon die u zei dat het de beurt was aan u en uw zoon. Anders dan wat u hierover verklaarde, stelt uw echtgenote dat er niet meer dan dat werd gezegd aan de telefoon. Gevraagd of u zelf nog gereageerd heeft op deze anonieme boodschap, verklaart zij daarenboven dat de onbekende man u geen tijd heeft gegeven om iets te zeggen, dat uw broer meteen de telefoon heeft genomen om de onbekende beller terug te bellen maar dat het betrokken nummer reeds was afgesloten (CGVS vrouw, p.24). Het feit dat jullie ook met betrekking tot de dreigtelefoon d.d. 1 juli 2015 geen coherente verklaringen kunnen afleggen, komt uw geloofwaardigheid andermaal niet ten goede.

Bijkomend verklaart u dat u, die zich sedert 1 juli 2015 12 à 13 keer binnen de wijk Ghazaliya, Bagdad zou verplaatst hebben van het ene familielid naar het andere, uw echtgenote en kinderen, die op dat moment bij haar familie in de wijk Bayaa, Bagdad verbleven niet meer gezien heeft tot aan jullie vertrek vanop de luchthaven te Bagdad op 29 juli 2015. Waar het contact zich volgens u beperkte tot louter telefonisch contact (CGVS man, p.14 & p.39), geeft uw echtgenote echter aan dat jullie elkaar in de periode vanaf 1 juli 2015 tot aan jullie vertrek nog tweemaal gezien hebben. Ongeveer één week nadat jullie het huis van uw moeder in Ghazaliya, Bagdad hadden verlaten, kwam u volgens haar een eerste maal op bezoek. Vijf of zes dagen voor jullie vertrek op 29 juli 2015 kwam u volgens haar nog een tweede maal bij hen op bezoek. Uit haar verklaringen op het CGVS blijkt dat u telkens zo'n twee à drie uren zou gebleven zijn (CGVS vrouw, p.7).

Tenslotte leggen jullie ook afwijkende verklaringen af met betrekking tot andere personen die gelijkaardige problemen zouden hebben gekend. Enerzijds antwoordt u, driemaal gevraagd of u hetzij andere personen, hetzij andere (soennitische) winkeliers kende met dezelfde problemen als u, op ontkennende wijze. U vergoelijkt dat er veel mensen vermoord worden maar dat het niet duidelijk is waarom en dat niemand durft te vragen waarom. U laat louter de naam J.(...) vallen, een andere soenniet uit de buurt die voedselrantsoenkaarten verdeelt. Geenszins maakt u echter melding van het feit dat hij eender welke problemen zou hebben gekend (CGVS man, p.36). Anderzijds maakt uw echtgenote, geïnformeerd naar de gebeurtenissen op 7 juni 2015, evenwel spontaan gewag van andere winkels uit de wijk Tobchi die gedwongen worden om de sjitische militie van AAH te betalen. Gevraagd over welke winkels het juist gaat, vertelt zij het niet te weten. Zij voegt echter toe dat de aangrenzende winkels u hebben verteld dat er een paar winkeliers waren die ook aan deze militie betaalden (CGVS vrouw, pp.15-16). Dat jullie zich tegenspreken over niet één maar meerdere, zowel gedetailleerde als belangrijke elementen uit jullie vluchtrelaas doet ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van het door jullie vluchtrelaas en de ingeroepen asielmotieven.

Het weinig geloofwaardige karakter van de door u aangehaalde asielmotieven wordt vervolgens nog onderstreept door de vaagheid van jullie beider verklaringen en de lakse houding die daarbij gepaard gaat.

Zo kunnen zowel u als uw echtgenote slechts bijzonder weinig informatie verschaffen over de omstandigheden waarin uw broer H.(...) op 9 juni 2015 werd gedood. Zelf komt u niet verder dan te stellen dat twee onbekende personen uit een zwarte BMW zonder nummerplaat stapten, uw broer tussen 9u en 930u in de winkel vermoord hebben met een geluiddempend wapen en vervolgens zijn vertrokken. Hiervan werd u op de hoogte gebracht door drie winkeliers uit de buurt, A.(...) A.(...), H.(...) a.(...) B.(...) en nog een zekere A.(...). Wie die twee daders waren of hoe zij er precies uit zagen, weet u niet te zeggen. Ook de tijdsperiode tussen het binnengaan van deze twee personen in de winkel en de beschieting van uw broer is u onduidelijk. Evenmin heeft u er weet van of aan de beschieting van uw broer enige discussie voorafging of niet. Op de vraag of er nog andere personen in de wagen zaten, moet u het antwoord eveneens schuldig blijven. Of dat er op dat moment nog omstaanders op straat aanwezig waren, weet u net zo min. Gevraagd hoeveel schoten er uiteindelijk gelost werden, gokt u drie à vier maar geeft u andermaal toe het niet precies te weten. U geeft aan dat het in het rapport van de lijkschouwing staat vermeld maar dat u het niet wist te onthouden. Ook over het uiteindelijke vertrek van deze onbekende daders – In welke richting zijn ze vertrokken? Is er verder nog iets gebeurd? - weet u niets meer toe te voegen. Op de vraag of u zich ooit geïnformeerd heeft naar al deze zaken, stelt u van niet. U vergoelijkt dat – zelfs moesten mensen weten wie de dader was – niemand het zou durven vertellen en zodoende zijn leven zou riskeren. Voorgespiegeld dat de drie winkeliers u toch reeds details hadden gegeven over de betrokken wagen, het aantal daders etc. en u bijgevolg toch bij hen had kunnen proberen meer informatie te bekomen over de moord op uw broer, herhaalt u dat u het niemand heeft gevraagd en dat A.(...) A.(...) u niet meer vertelde dan wat u reeds aanhaalde. U benadrukt dat uw broer vermoord werd en de zaak daar voor u eindigt (CGVS man, pp.25-28). Redelijkerwijze kan er nochtans van worden uitgegaan dat u zich zou interesseren in de precieze omstandigheden waarin uw broer H.(...) gedood werd, te meer omdat zijn dood in direct verband staat met uw persoonlijke problemen in Irak. Dat u niet meer moeite zou hebben gedaan om via anderen meer te weten te komen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees.

Hierbij aansluitend is ook uw echtgenote bijzonder slecht op de hoogte van de omstandigheden waarin uw broer gedood werd. Gevraagd naar het bestaan van ooggetuigen van de moord op uw broer, beweert zij louter dat u van naburige winkeliers had vernomen dat zij een BMW zonder nummerplaat hadden gezien die naar uw winkel was gekomen en dat zij schoten hoorden. Gevraagd hoe zij deze details had vergaard, stelt uw echtgenote dat zij deze elementen zelf van u vernomen toen u deze informatie aan uw familie gaf. Zelf zou zij hierover nooit andere details aan u hebben gevraagd omdat de situatie te pijnlijk was. Hoeveel daders er waren, weet zij niet. Hoeveel schoten er werden gelost, is haar evenmin duidelijk (CGVS vrouw, pp.18-19). Gepolst naar de precieze verwondingen van uw broer H.(...), verwijst zij alleen naar zijn hoofd en niet naar zijn borstkas (CGVS vrouw, p.21). Niet alleen spreekt zij u tegen wat betreft de hoorbaarheid van de geweerschoten (zie boven), ook is haar beknopte weergave van de feiten frappant aangezien u wel degelijk nog over enkele andere details op de hoogte bent, met name het aantal daders, het aantal schoten en de kleur van de wagen. Voorgelegd dat het toch logisch lijkt dat zij u daar meer details over zou gevraagd hebben, argumenteert uw echtgenote dat dat niets aan de zaak zou veranderen, dat uw broer gedood was en dat zij u de spanningen, pijn en stress die zulke vragen zouden veroorzaken, wilde besparen (CGVS vrouw, pp.19-20). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Redelijkerwijze kan immers verwacht worden dat uw echtgenote over dezelfde

informatie als u zou beschikken of zich hierover bij zou informeren, niet in het minst in het kader van jullie asielprocedure waarin het aan jullie is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Tot slot gepolst of u zich op eender welk moment achteraf nog bij iemand heeft geïnformeerd over uw eigen situatie, stelt u wederom van niet. U vraagt zich af waarom en bij wie u zich zou moeten informeren. Aan het begin van het gehoor op het CGVS laat u zich ontvallen dat u er zelfs niet met uw moeder over wilde spreken omdat u haar dit wilde doen vergeten (CGVS man, p.19 & p.36). Dat u zich evenmin nog heeft geïnformeerd over het verdere verloop van uw problemen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees omdat dit u nochtans essentiële informatie zou kunnen opleveren teneinde de ernst van uw problemen en de risico's die u mogelijks loopt ingeval van een eventuele terugkeer correct in te schatten.

Rekening houdend met het geheel van voorgaande bevindingen dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de VLUchtingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van art 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art 48/4 §2 a) en b) Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Uw originele paspoort, de originele paspoorten van uw echtgenote en drie kinderen, uw originele identiteitskaart, de originele identiteitskaarten van uw echtgenote en drie kinderen, uw originele woonstkaart, uw originele rantsoenkaart, uw originele huwelijksakte, uw originele nationaliteitsbewijs, de originele nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en drie kinderen, en uw originele rijbewijs hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens, uw herkomst en de persoonsgegevens van uw gezinsleden. Deze gegevens staan op zich niet ter discussie doch hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De omslag van DHL toont voorts enkel aan dat u post vanuit Irak heeft ontvangen, niets meer en niets minder. Ook de originele dreigbrief van AAH, de originele overlijdensakte van uw broer H.(...), een origineel politieverslag d.d. 9 juni 2015, een originele doorverwijzingsbrief naar de onderzoeksrechter d.d. 11 juni 2015 kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien documenten neergelegd in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zich niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat Iraakse documenten sowieso slechts een relatieve bewijswaarde hebben, temeer daar uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat alle documenten in Irak tegen betaling kunnen verkregen worden. Een kopie van deze informatie werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw

verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 (A) 2 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, § 2, § 4, en § 5, 48/5, § 2 en § 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, stellen verzoekers niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissingen. Zij benadrukken dat niet wordt getwijfeld aan hun identiteit, herkomst en nationaliteit en dat zij ter staving van hun asielrelaas veel originele documenten voorleggen. Verzoekers volharden in hun vluchtmotieven en zij ondernemen een poging om de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden in hun verklaringen te verklaren of te weerleggen. Zij benadrukken hierbij dat verzoeker en zijn familie als soenniet werden geïdendeerd en zij verwijzen in dit verband naar het Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van april 2015, waarin wordt bericht over de toename van de sektarische spanningen en van het hiermee samenhangende geweld tegen soennieten. Volgens verzoekers is het duidelijk dat zij voldoen aan de criteria vervat in artikel 1 (A) 2 van het Verdrag van Genève. Zij stellen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun nood aan ‘doeltreffende’ en ‘niet-tijdelijke’ bescherming echter op geen enkel moment heeft onderzocht. Zij menen dan ook dat zij als vluchteling dienen te worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, betwisten verzoekers het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers werpen op dat het Commissariaat-generaal zich baseert op de COI Focus van 6 oktober 2015, die aldus dateert van bijna zes maanden geleden. De situatie in Irak verandert evenwel voortdurend en er zijn veel objectieve bronnen die de cijfers en de argumenten van het Commissariaat-generaal tegenspreken, aldus verzoekers, die te dezen citeren uit een aantal recente rapporten en persartikels. Verzoekers stellen dat zij aldus verschillende redenen hebben om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat zij in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren naar Bagdad, Irak.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een bewijs van nationaliteit van de kinderen gevoegd.

2.3.2. Op 20 juni 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus “Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad” van 20 juni 2016.

2.4. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) zij geenszins aannemelijk hebben gemaakt persoonlijk te worden geïdendeerd in Irak door de militie AAH daar (1) zij hieromtrent op diverse punten onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, zoals wordt toegelicht, en zij tevens afwijkende verklaringen afleggen met betrekking tot andere personen die

gelijkaardige problemen zouden hebben gekend, (2) zij slechts bijzonder weinig informatie kunnen verschaffen over de omstandigheden waarin verzoekers broer H. op 9 juni 2015 werd gedood en (3) zij zich achteraf niet hebben geïnformeerd over het verdere verloop van hun problemen, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees, (ii) de door hen voorgelegde documenten de appreciatie van hun asielaanvraag niet kunnen wijzigen, zoals omstandig wordt uiteengezet en (iii) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging. Verzoekers dienen daarbij aan te tonen dat er in hun hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Krachtens artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève *"a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)"*. Er kan derhalve slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten. Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de kandidaat-vluchteling aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij/zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn/haar vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie

van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, UNHCR, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en *The law of refugee status*, J. Hathaway, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoekers hun identiteit, nationaliteit en herkomst niet worden betwist. Deze gegevens, alsook hun huwelijk, worden gestaafd aan de hand van de door hen neergelegde documenten.

Uit verzoekers hun verklaringen blijkt dat zij vervolging vrezen door de sjiiitische milite Asaeb Ahl Haq (AAH). Omdat verzoeker als soenniet niet met hen wilde samenwerken door hen een maandelijkse geldsom te betalen, werd hij aangemaand om zijn winkel en bij uitbreiding zijn district te verlaten. Verzoekers broer zou om deze reden door AAH zijn gedood en ook verzoeker en diens zoon zouden telefonisch met de dood zijn bedreigd.

Gelet op de huidige context in Bagdad, is de Raad van oordeel dat deze verklaringen niet *a priori* ongeloofwaardig moeten worden geacht. Zo leest de Raad in de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 20 juni 2016 "(...) Het offensief dat ISIS in juni 2014 doorvoerde, leidde in Bagdad tot de mobilisatie van sjiiitische milities zoals Badr, Promised Day Brigade (Arabisch: Liwa al-Youm al-Maw'ud) en Asai'b Ahl al-Haq). (...)

In de loop van 2014 waren er meldingen van het drieste optreden van sjiiitische milities. Meerdere moorden op soennitische burgers werden aan de leden van diverse sjiiitische milities toegeschreven. (...)

Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad die omwille van de veiligheid van zijn bronnen anoniem wenst te blijven, zijn de soennieten in Bagdad nu sterker het mikpunt van mensenrechtenschendingen. (...)

Volgens het team voor Irak van het Institute for the Study of War gebeurt het geweld door de sjiiitische milities niet erg openlijk, maar gewoonlijk in de vorm van ontvoeringen en moorden. (...)

Uit verschillende bronnen blijkt dat de sjiiitische milities in Bagdad, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor het geweld in Bagdad (met uitzondering van de aanslagen met springstof, die zijn toe te schrijven aan ISIS en eventueel nog andere soennitische groeperingen). Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad en volgens ISW worden dagelijks lijken gevonden, kunnen de milities straffeloos te werk gaan, en kunnen de officiële veiligheidsdiensten daar maar weinig tegen ondernemen, door hun gebrek aan manschappen en organisatie. (...)

Er zijn twee hoofdtypen van geweld in Bagdad: aanslagen met explosieven enerzijds, en ontvoeringen en moorden anderzijds. De explosieven zijn het werk van ISIS, de schietpartijen, ontvoeringen en moorden zijn toe te schrijven aan sjiiitische milities, leden van sjiiitische milities die op eigen rekening handelen, of van criminele bendes. (...)

Verschiedende factoren dragen volgens Cedoca ertoe bij dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden, begaan door sjiiitische milities:

- *De feitelijke macht van de sjiiitische milities in Bagdad is sterk toegenomen (...). Deze milities hebben mensenrechtenschendingen begaan op soennitische burgers in de gebieden die zij hebben heroverd op ISIS, en zij doen dit volgens onder andere Human Rights Watch ook nog in 2016. Als het tot confrontaties tussen milities en het Iraakse leger komt, moet het leger het onderspit delven.*
- *Het offensief van ISIS ten noorden van Bagdad en vooral de val van Mosul heeft het geweld tegen soennieten in Bagdad doen toenemen.*
- *Veel soennieten in Bagdad zijn IDP's die meer dan ingezetenen doelwit worden van de sjiiitische milities; vooral ontheemden uit de provincie Anbar worden gevisieerd.*
- *Soennieten lopen volgen UNHCR risico om opgepakt en gearresteerd te worden door de veiligheidsdiensten aan een controlepost, omdat zij ervan verdacht worden lid van ISIS te zijn.*
- *Uit informatie van UNHCR blijkt dat soennieten vaak slachtoffer worden van bedreigingen, verbaal geweld of mishandelingen. (...)*

Naast de terreur door ISIS zijn er verschillende sjiiitische milities actief in de stad en in de provincie, deze maken jacht op vermeende ISIS-strijders, handhaven mee de orde, en bewaken de sjiiitische

wijken. Bij hun activiteiten gaan zij hardhandig te werk, en er zijn talrijke berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. Dagelijks worden ook lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De milities handelen in feitelijke straffeloosheid, en de overheid is niet willens of niet machtig om hen te beteugelen.” (p. 6-7, p. 10-11, p. 13, p. 17-18 en p. 31).

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat verzoekers eensluidende verklaringen hebben afgelegd over de kernelementen van hun vluchtrelaas en dat deze verklaringen kaderen in de objectieve gegevens van de actuele situatie in Bagdad. De Raad is dan ook van oordeel dat hen *in casu* het voordeel van de twijfel moet worden verleend. De in de bestreden beslissingen aangehaalde onderling tegenstrijdige verklaringen zijn naar het oordeel van de Raad onvoldoende zwaarwichtig om de geloofwaardigheid van de door verzoekers uiteengezette asielmotieven volledig te ondermijnen. Ook het gegeven dat verzoekers weinig gedetailleerde informatie kunnen verschaffen over de omstandigheden waarin verzoekers broer H. op 9 juni 2015 werd gedood, kan hen bezwaarlijk ten kwade worden geduid daar zij zich hieromtrent enkel kunnen baseren op wat drie winkeliers uit de buurt hierover aan verzoeker hebben verteld. Aangezien verzoeker, noch zijn echtgenote zelf bij het incident aanwezig waren, kan niet in redelijkheid van hen worden verwacht dat zij kunnen toelichten wie de daders waren of hoe zij eruit zagen, wat de tijdspanne was tussen het binnengaan in de winkel en de beschieting van verzoekers broer, of er aan deze beschieting enige discussie voorafging, of er nog andere personen in de wagen zaten, of er op dat moment nog omstaanders op straat aanwezig waren, hoeveel schoten er werden gelost en in welke richting de daders zijn vertrokken. Dat verzoeker zich later ook niet heeft geïnformeerd naar deze zaken, kan naar het oordeel van de Raad evenmin worden aangegrepen als doorslaggevend argument om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. De Raad acht het immers begrijpelijk dat deze zaken voor verzoeker verder niet relevant waren en dat zijn focus na de eerdere bedreigingen aan zijn adres en de uiteindelijke moord op zijn broer voornamelijk lag op het in veiligheid brengen van zichzelf en zijn gezin. Verzoeker verklaarde in die zin ook “(...) *Ik durf ook niet meer terugkeren naar de plaats en daar mensen vragen. Mijn broer is dood, hij werd vermoord. Voor mij eindigt de zaak daar.*” (administratief dossier, stuk 7, p. 28). Ook het gegeven dat verzoeker zijn echtgenote niet heeft ingelicht over alle details (administratief dossier, stuk 7, p. 30) en haar verklaringen hieromtrent aldus beknopter en niet op alle punten correct zijn, hoeft naar mening van de Raad niet te leiden tot het besluit dat hun relaas in zijn geheel genomen ongeloofwaardig is.

Voorts blijkt uit verzoekers hun verklaringen dat zij een gemend koppel vormen: verzoeker is soenniet en verzoekster sjiit (administratief dossier, stuk 7, p. 4-5 en stuk 8, p. 4). Niettegenstaande dit gegeven door het Commissariaat-generaal niet werd onderzocht, kan, gelet op de toegenomen sektarische polarisering en segregatie in Bagdad, zoals blijkt uit hoger aangehaalde COI Focus, naar het oordeel van de Raad aldus niet worden uitgesloten dat verzoekers ingevolge hun persoonlijke situatie in Bagdad een risico lopen om te worden geïdoleerd.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat *in casu* in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van hun godsdienst dan wel omwille van een politieke overtuiging die hen wordt toegeschreven door de sjiitische milities en dat zij aldus als vluchteling dienen te worden erkend.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partijen wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS